

4262

Jánosháza és Vidéke

Társadalmi és helyi érdekű hetilap.

1971

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 8 korona
 Félévre 4 korona
 Negyedévre 2 korona
 Egyes szám ára 20 fillér.
 Nyílt-tér sora 40 fillér.
 Hirdetések nagyság szerint.

Felelős szerkesztő:

Dr. MARTON ADOLF.

Segéd-szerkesztő:

NOVÁK PÁL

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez intézendők.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési felhívás!

Nagy fába vágtuk a fejszénket, midőn Jánosházán lapot adunk ki, mondják a kislelkűek, mert nem lesz közönsége. A mi dolgunk, válaszoljuk egyszerűen. A múlt idők büne, hogy eddig nem volt, mert érezzük, tudjuk, hogy ógető szükség van rá. Nein-e elszomorító, ha a szomszédos nagyobb helyiségek, mint Czellódömök, Sümeg, Tapolca (a kis Budapest) stb. fejlődését, haladását látjuk, csak épen Jánosháza a régi, az ósdi, a maradi. Jánosháza egy nagy vidék gócpontja, van 4 napos, 12 hónapos vásárja, gabona, a rendkívül élénk, messze vidékről bereglenek ide a sertéskereskedők a sertéspiacra s mit tapasztalunk, visszafelé megy. Jánosházának a híre egyesek miatt, kik a felszínre tolokodtak rossz, a viszonyok corumpálva, itt akarunk purificoló munkát végezni. Kik Jánosháza fejlődésére lidércznyomást gyakorolnak, azok karmai alól akarjuk ki- és felszabadítani. Nagy munka vár

itt reánk, ezt beismerjük, ehhez a közönséget hívjuk társul. a közönség támogatásával fokozódik erőnk s fáradozásunkat siker koronázza, mert mi kitartók leszünk.

Előfizetési díjak:

Negyed évre 2 korona,
 fél évre 4 „
 Egész évre 8 „

Dr. Marton Adolf / **Novák Pál**
 felelős szerk. és kiadó. / segéd-szerkesztő.

Családi takarékpénztárak.

A régi jó időkből a takarékpénztár alapítói előtt kellő cél lebegett, először a népet takarékosra szoktatni, az ésszegyűjtést magánhelyezte el, s rövid idő alatt arra értek, hogy ime már vagyunkára tettek szert, másrészt, ha megszorult, olcsó kamat mellett pénzhez juthatott. Az idők változtak, változtak az emberek is. Urhatnámság a divat, nem dolgozni, mégis jól élni, a jövedelmen túl költelekezni, s adósságot csinálni, ha

a terhet nem bírják, szidnak, átkoznak mindent, mindenkit, csak magukat nem. Nem a tőke, a magas kamat teszi az embereket tönkre. Gomba módra szaporodtak a fővárosban is a hitelszövetkezetek, ezek magukhoz csalogatták a középosztályt, az nyög most eléggé, de mint halljuk, a hitelszövetkezeteknek már alkonyodik. A vidéknek is megvan a rákfenéje, ezek a családi takarékpénztárak, ezek még a zenitén vannak, de reméljük a rúd ezekre is megjár, minél előbb, annál jobb. A közönség figyelmét hívjuk fel, ne üljön fel a csábító szavaknak, mert a török császárok is régen, ha egy emberüket az udvarnál el akarták láb alól tenni, megölettek, a szűz szűz bűntől, a szűz tőhöz egy selyem zsinórral és az oly szépen beszélt neki, hogy élvezetnek tartotta azzal a zsinórral felakasztani magát. Takarékpénztár, ha családi jelleggel bír, az veszedelmes, hisz egy rovott multa uzsorás is, ki megelégette a népek kiszipolyozását, mert a lelkiismerete furdalja s fél egy faluban,

TÁRCA

A sibilla.

Irtá: Szatrokny Lajos.

Volt az én édes apámnak egy gyerekkori jó pajtása. Sárándynak hívták. Harmadik vagy negyedik szomszédok voltak.

Hanem ez a pajtáság egész csodaszámú ment. Mert Sárándy a »pápista« iskolába járt, az apám pedig a »rutlánosba«. Aki pedig ismeri az apám falujában uralkodó mórest, az tudja azt is, hogy a »rutlános« meg a »pápista« iskola között egy végtelen vérmező terül el. A két iskola nebulói csak egy-egy kis-parázs verekedés kedvéért szoktak egymással érintkezni.

De elég az hozzá, hogy apám, meg Sárándy egész nap együtt voltak; együtt eszeltek ki és hajtották végre a gyerekhuncutság egész sorozatát.

Hogy mi lehetett ennek a rendkívüli barátságának az oka? A megegyező és egymást vonzó természetén kívül talán az, hogy mindketten árva gyerekek voltak. Mindegyiknek csak az anyja élt már.

Hanem egyszer csak mégis ütött a választás órája. Sárándyt a még életben levő öreg anyja inasnak adta.

Sárándyt elvitték esztorgályos inasnak. Apám pedig maradt otthon, »kivégezni« a paraszti mesterséget.

Szegény öreg nyám tehetségéből más nem lett.

Folyt azután az idő. A jó pajtás emléke ha föl is tűnedeztet néha, hamar elnyomta a napi élet. S egyszer csak azon vette magát észre apám, hogy kezd érdeklődni a bajszpedró iránt.

Ez a kor pedig tudvalevőleg arról nevezetes, hogy just formálnak hozzá katonák. A peyhedező ábrázatot szeretik csáko alá szorítani.

Bizony elvitték apámat is.

Hiába sirt szegény öreg anyám vagy három kötényre váltót: fölültették a lányok fölöpantlikáza kalapu fiát a kocsira és elvitték katonának.

Apámat vitték. Még pedig tüzérnek. Viték Sopronba, onnet Bécsbe. Fár napot töltöttek itt. Ezt a bécsi tartózkodást soha el nem felejtji: ott evett életében lóhúst, amit csak később tudott meg. Azt mondja különben, hogy nem volt rossz. Bécsből azzal vitték a Dunánál, onnamba ott kitértélvették a »Szamberg« re.

Amint a kaszárnya udvaron sorakoznak, hát majdnem hanyatt esik a meglepetéstől.

»Jézusom! Ez Sárándy! Elfogódott meglepetéssel szólal meg:

»Hát: te is itt vagy?»

»Itt! Hát te is?»

»En is.»

S mint a rég nem látott, egymást néző szűz szűz édes testvérek borultak egymás nyakába...

majd agyonverik, bűróba akar ülni. — Mit csinál, hogy célját elérje, keres egy jó hangzású, jó nevű embert, ez a Stuppmann, aláírásokat gyűjt részvényekre, a legtöbbit a család jegyzi, a többi részvényes csak staffage, a törvényes források mellett megalakul, megkezdik működését. Nem ám a régi idők mesgyéin, nem takarékosagra akarja a népet szoktatni, hanem a pénzére éhes. Ha berakta, uri passzióknak áldoz, vagy a berakott pénzekkel vállalatokba bocsátkozik, hogy gazdagodjék, ezt pedig könnyen teheti, mert a mellé üfi, mondván: »a takaréknak én vagyok«.

Ha valakinek pénz kell odacsábítgatják, drágán kap pénzt, ezenkívül felhasználják eszközül, mindenféle ügyben, hogy céljukat elérhessék, ha megtagadja, mert megkövetelik a feltétlen engedelmességet, rögtön óvatolják a váltót s perlik, csak hogy megmutassák tőlem függni kell, egyszerre arra ébred a nép, vagyona sincs, pénze sincs, a kis birtokocskája a takaréké, de adóssága megmaradt.

A nép érdeke van szemünk előtt, egy takarékpénztár akkor áll szolid alapon, ha az igazgatósági tagok vagyonosak, ha elég értékes birtok van a nevéükön, úgy értjük, ha az igazgatók ott pénzt nem vesznek kölcsön, sem senkiért kezességet ott nem vállalnak.

Meg kell nézni, az igazgató urak multja mocsoktalan-e, ne rakják könnyelműen oda a pénzüket, ahol csak kiírják takarékpénztár, a verejtékkel keresett pár fillérjeiket azok könnyen elpredálják, legyen intő példa a *Schladere*, a *Rosenberg* az *Udvardi* bank.

II.

A »kis három esztendő« elvált. Addig addig járogattak ki a szőnyi sáncok alá ágyut etetni, hogy megelégette a »császár« a szolgálót. Ujabbaknak köllött a »prófont«. De már alt is várták.

Sárány beleszeretett egy komáromi barnába. Az apám is. Ott ragadt mindakettő Komáromban. Sárány a híres csontesztergályos Holzer műhelyébe került, az apám a »Stacpan (államvasut) szolgálója« lett.

Igy aztán üres órákban újra csak össze-összejárogattak, el-eldiskuráltak a »régijó időről.« engem is gyakran elvitt magával édesapám.

Egy alkalommal szintén magával vitt. Lehettem vagy hét éves. Sárányéknál egy kis meglepetés várt rám: a gyerekek száma kettőtől háromra szűkült. De az a »harmadik« nem legkisebb, hanem legnagyobb lett közöttünk. Lehetett vagy 10 éves. Egész kisasszony volt már Amálikának hívták. Annyit tudok, hogy egészen lebilincsel, olyan kedves anyáskodással bánt velem. (Folyt. köv.)

A lelenccy Jánosházán.

»Oly jól néz ki, mintha lelenccy zsirjan hízalná magát« ez a szálló íge kelt szárnyra, vajjon bosszankodjunk-e ezért, vagy sajnálkozunk. A dolgok ily elfajulását nem kellett volna bevárni, sok dolog jött napfényre a lapok hasábjain, a tisztító munka legyen alapos.

Örömmel konstatáljuk, a lelenccy oktatásban részvesztnek, de a mód tápanyagot nyújt szálló ígék képzésére. Egy vállalat 800 koronáért vette át a tanítást, két tanító kap ebből 400 koronát, ki a többi? — Ha vállalat, arról tudjuk, haszon nélkül nem kezd semmihez, a fő az üzletnél a haszon, az angol is azt mondja, »legelső a biznics«, miért nem kérték fel Polgár vagy Weisz főtanítókat még. Így oly színezete van a dolognak, hogy akaratlanul zugiskolában tanulnak a lelenccy, épen itt folyt mult évben vizsgálat egy szegény, védetlen lelkiismeretes nevelőnő ellen, zugiskola fenntartása miatt, holott kétcsaládnál tanítgatott kenyérkereset céljából szüleinek. Már láttuk Schakespeare Schylokjának alakját, előre kiféni késsel a kezében, bosszút lihegő arccal, csak a pillanatot várva, mikor vághat ki ellenfele testéből 1 kilogramm húst. A tanítás ellen nincs kifogásunk, de a tanfelügyelő tudhatja, quod uni iustum, alteri aequum.

Határozottan kifogásoljuk a kaszárnyában az oktatást, a polgárság azért épített iskolát, mert azt a szegénynek s egészségtelennek tartotta, hia egy gerendát húztak keresztül, hogy le ne akadjon és két oldalt vasducok vannak, hogy be ne dőljön. A terem ott nem iskolának való, az ablakok közt a válaszfal rendkívül széles, a megvilágítás rossz, a fűtés milyen, arról talán ne szóljunk. Csak a feljártó említjük az emeletre, csoda igazán, ha eddig baj nem történt; ott az iparos-tanonok terme, ne legyen a látszata se annak, a gazda gyerekeinek nem jó, de lelenccy nem árt.

A néptanító feladata.

Irta és felolvasta a jánosházi tanítói gyűlésen,
Valty János tanító.

Társadalmi életünk állandó hullámzása közepette, nem kerülheti el figyelmünket az az életerős, terjedelemben és intenzivitásában folyton növekvő mozgalom, mely első tekintetre a benne forrongó tömeg nagyságával köti le a szemlélő figyelmét. Érttem itt azt a betegeket, amely már évtizedek óta ragódik jó magyar népközpontok felkén, amely ha onnan idejében el nem távolították, veszélybe döntheti nemcsak a társadalmat, a közrendet és a békét, hanem ezekkel együtt az egyházat és a hazát is.

Vészkiáltást hallatnak ezért a társadalom vezetői és nem ok nélkül, mert elvégre fájón kell már konstatálnunk azt, hogy édes hazánk népe lelkében és eszében meg van háborodva, »Szocialismus« »munkáskérdés«, ezek azok a szavak, amelyek mint puskaforrák szöszörvénnyel emberi társadalomban, amelyeket már ifjú és öreg, férfi és asszony, egyaránt ajkukon hordanak széles e világ-részben. Mit jelentsenek e szavak, »szocia-

lismus« »munkáskérdés«? A szocialismus első sorban összefoglalata azon jelenleg létező gyakorlati és elméleti kísérleteknek, melyeknek célja a nemzetgazdaság mostoha viszonyaiból keletkezett nyomoron, inségen segíteni. A »munkáskérdés«, vagyis a bérért mások számára dolgozó tömeg igazságtalan állapota pedig azt a dus forrást nyújtja, a melyből ezen új meg új rendszerek keletkeznek, s amelyek mindegyike arra van hivatva, hogy a munka alatt görnyedő és mégis a legsajnálatraméltóbban díjazott munkásságra nézve kielégítő megoldást létesítsen. De másrészt a »munkáskérdés«, amely napjaink egyik legégetőbb kérdése, tulajdonképpen a szocialismus kifolyásának tekinthető, amely tehát bizonyos állapotot, mozgalmat, sőt manapság már a maga általánosságában hatalmat jelent.

Uj világreszek felfedezése, gépek uralma, az ipar és kereskedelem sőt a földművelés terén is ugyazólván szükségképpen idézték elő a munkásság elszegényedését, ami azután valóságos forrongást idézett elő egész Európában a bajok orvoslására és legyőzésére. Szónoklatok, könyvek, röpiratok mind érzékenyebbé teszik a nagy tömeget az osztály-résztől jutott valódi, vagy nem ritkán csak képzett jogtalanság és nyomor iránt: vezetőik hóbortos ígérétei valóságos fanatizmust öntenek beléjük, amely arra ösztönzi őket, hogy nyomoruságuknak egyszer s mindenkorra véget vessenek — az azután már nem baj — ha mindjárt a legszentebb kötelekek széttepedésével tehetik is ezt, csak meg legyen. Ez az a szocialismus, amelynek zászlaja alá milliók meg milliók sorakoznak, felajánlva életüket és vérüket, nem törődve sem Istennel sem emberrel; a haza fogalma előttük hombótg, bliktri, a vallást, s ennek megnyugvást hirdető tanát papok találmányának gunyolja s önmagát helyezi a pozitív vallás magaslátára. »Szocialismus« a világ új evangéliuma!

Erre azonban azt mondhatná valaki: no a szocialismus most divat a társadalmi életben s amint a divat változik, úgy változik meg majd a társadalmi élet viszonya is. Nem uraim! ez nem divat, ez egy társadalmi mozgalom, amely nem levegőben lóg, hanem a lelkekbe yerte gyökeret, hogy az embernek egész cselekvés módját irányítsa. Gondolat ez, amelyet sem a folyamok sem a hegyek, sem az agyuk, sem az esztétikai érzés meg nem állíthatnak: s ahova eddig el nem jutott, okvetlenül el fog jutni a jövőben. Miért? Azért, mert nem karoljuk fel azt a jó falusi népet. Nemrég egy nagyon értelmes parasztemberrel beszéltem. Panaszkodott, hogy mindenkivel törődnek, munkásokkal hivatalnokokkal — ami nagyon jól van — csak a parasztemberrel nem törődik senki. A jó embernek nincs egészen igazza, mert több helyen törődnek vele; de annyiban meg igazza van, hogy igen sok helyen nem törődnek vele.

De hát tegyen a kormány — mondhatná valaki! Igaz; de a kormánynak sincs szaz keze, meg a kormány is csak 24 óras napok fölött reudelkezik. Azután meg ne várjunk mindent csak a kormánytól; tegyünk valamit társadalmi téren is. Igen tegyünk, mert már itt van az utolsó óra! A magyar nép józan-ságára, mint olyanra, mely a szocialdemokratá eszméket nem fogadjá be, többé már

nem hivatkozhatik senki sem. A tények cáfolnak rá ezekre a jó emberekre. 1906. jan. 7-én alakították meg Budapesten a földmunkás szövetséget 58 község köldötteinek jelenlétében. A helyi csoportok száma egy év alatt 490-re emelkedett, tagjainak száma már jóval meghaladja egy év alatt a 100.000-et. Legerősebb a mozgalom Temes—Torontál—Fehér és az alföldi megyékben, erősödni kezd Pest—Szolnok—Szabolcs—Tolna—és Zala megyékben, puhatólódik Komárom-, Sopron-, Somogy-, Baranya-, Bihar-, Heves-, Nógrád-, Borsod és Vas megyékben. Nálunk tehát még csak csirája van ugyszólván, azért kell résen lennünk és csirájában kell elfojtani azt, nehogy eső után öltünk köpönyeget, mert akkor már szidhatjuk ám a szocialdemokratákat,

válaszok rendszeren az lesz rá: már akarmilyeneknek mondják az urak mi hálásak vagyunk irántuk, mert felnyitották szemünket és helyzetünkön javítani akarnak. Annyi tény, hogy a munkásmozgalom hazánkban már oly szárnyokat öltött, hogy ez csak bölcs és gyors reformokkal szelidíthető. Szomorú állapotok ezek! Az embernek elszorul a szive, ha egy kissé komolyabban és...mélyebben beleneéz szegény magyar hazánk sorsába. Igazán pusztulunk és veszünk. Nem elég, hogy a piros rongy lángra borítja édes hazánkat, hanem még ahhoz járul, hogy fiai is, akik pedig talán hűek maradnának hozzá, itt hagyják új hazát keressék.

Hisz a kivándorlás egyre ijesztőbb mérvet ölt hazánkban. A jelenség annál megdöbbentőbb, mert hazánk népessége nem túl sűrű, talaja pedig kitűnő és általában természeti kincsekben, gazdag ország. A kivándorlás nálunk nem természetes folyamat hanem ez is a szomorú süllyedésnek, a pénzvágyának, a kapzsiságnak a következménye, ami azután ismét mélyebb és sajnálatraméltóbb dologban bírja alapját és ez a vallás elhomályosulása és a hazafiatlanság. Mert mi más lehet az, ha valaki itt hagyja az apánk vérével megasztentelt hantokat?

Valamint a szocializmus, úgy a kivándorlás terén is a lelketlen csábítók és ügynökök játszik a főszerepet. Most már nem csak a felvidéki megyékből, hanem az ország minden részéből és minden népfajából ezrével tödul ki a nép Amerikába. 1906. év első 9 hónapjában 197.510 utlevelet adtak ki. Egy-egy kisebb vármegye népességével ér fel az egy évben kivándorlók száma. Megdöbbentő számok ezek! Hova jutunk, mi lesz belőlünk ilyen formán!?

Ne ringassuk magunkat biztató számításban e szomorú és veszélyes körülmények között. A Gondviselés intő ujját látatjuk a közelmúlt és jelen viharos jeleneteiben, midőn a társadalmi kérdés elfekélyesedett heve a szerencsétlen Franciaországban játsza le iszonyu drámáját. A katasztrófa sokáig volt kitörőben, míg végre átszakítva gátot, végveszéllyel fenyegeti a régi társadalmi rendet.

Nem tagadhatjuk, azért fájón is ismerjük be, hogy társadalmunk levegője telve van gyűlölköny, robbanékony, beteges anyagokkal. És ezekből a káros anyagokból ered a szeretetlenség, a hitetlenség és az ezekből folyó önzés, mely mint egy kényszeríti az embert úgy émi, hogy előtérbe lépjen az „én”, és

hogy ennek kényelmes legyen a főcél, mindeki csak önmagának éljen.

A baj tehát meg van, ennek mindnyájan élő tanui vagyunk. Mi néptanítók, kik hivatásunknál fogva, kell, hogy a nép vezetői legyünk, aggódo szívvel tekintünk gyógyítószer után, mely a veszedelem végleges kitörését megakadályozná s egyuttal alkalmas lenne a mai tarthatatlan társadalmi állapotokat is megváltoztatni. Hogy a társadalom ujjaszervezésének munkájában, — amelynek mulhatatlanul be kell következnie — a tanítószóra óriási szerep vár, ki tagadhatná? Hisz mindenki tisztában van azzal, hogy a társadalmi kérdés nem csupán kenyérgkérdés, nem csupán jogi, állami közgazdasági nehézségeknek csomója, de mindenek előtt erkölcsi s így vallási kérdés is; már pedig; há vallási kérdés is, akkor ki van a legjobb pozícióban, ha nem egy hivatásának élő néptanító, ki zsenge, még hajlítható, fogékony lelkű gyermekekkel bánik, akiket — ha akarja — megmentheti Isten és a haza szeretetében; ha pedig ezt megteszi minden néptanító, akkor miénk a jövő, hisz régi közmondás: akié az iskola, akié az ifjuság, azé a jövő.

Kartársak! meg kell értanünk korunk szózatát, a nyomoruság segélykiáltását. Orvosságról kell gondoskódnunk, kenyeret; az igazság kenyerét kell megtörnünk jobb sorsra érdemes embertársainak.

A baj, hogy megvan, azt nem tagadhatjuk, akkor meg kötelesek vagyunk orvoságról gondoskodni. Nézzük ezért mit tehet és mit kell tennie egy néptanítónak a zűrzavar megszüntetésében. Amint látjuk és tudjuk, az elégedetlenség oka nem annyira gyomor kérdés, mint inkább a vad, fanatikus izgatóktól félrevezetett nép, vallási, jobban mondva erkölcsi süllyedése. Itt az alkalom tehát, hogy oly elveket érvényesítsünk, melyek érvényesítése a társadalom bajainak gyógyulása, anyagi megújulása is. Hisz nekünk, néptanítóknak elég alkalom nyílik erre. Itt van maga az élet, hisz mindig a nép fiai közt vagyunk, ott van az iskola, sőt politikai téren is megtehetünk annyit, hogy józan falusi népünket felvilágosítsuk és legalább olyan férfura szavazzatjuk le őket, aki garanciát nyújt szent hitünk, magyar hazánk jogai és törvényei megvédelmezésére. Lássuk tehát sorban, mit tehet egy néptanító a társadalmi téren, mit az iskola terén.

(Folyt. köv.)

Heti krónika.

Szives tudomásul. November 11-én akartuk, hogy a lap megjelenjen, már munkában volt helyben, midőn egyes nagynak képzelt kis alakok, talán olyanok, kik fél lábbal a börtönben ülnek, a nyomdászt terrorizálták s visszaküldte a kéziratokat. Ez eklatans bizonyítéka a félelemnek, még meg sem jelent, már félnek, mi pedig ebből is Antaeusként merítünk erőt s bátorságot a további küzdelemhez.

Személyi hír. Dr. Maróthy László v. országyűlési képviselő és Kiss Sándor plebános Káldról a megye-bizottsági tagválasztás miatt városunkban időztek.

A tuberculozis új gyógyszerere. Egyik orvosi lapban olvastuk, hogy 23 esetben kitűnő hatásu gyógyszernek bizonyult a „comain”, az eredményt mesésnek mondja tüdővész betegeknel. — Különösnek tartjuk a keletkezett lármát, mert az alternatíva szerint, vagy jó az a szer, vagy nem. — Ha jó, akkor az állam azonnal vegye pártfogásába állítólóg a fellaláló egy kolozsvári orvos s segítség minélelőbb a sok tüdővészesen. — Ha semmit sem ér, akkor miért irnak 23 esetben egyszerre csodaszerről. — Ugy látszik, nem szabad mindenkinek éles késsel játszani, mert másokat is megszurhat.

Adószedés. Kinek hátraléka van jó lesz, ha minélelőbb lefizeti, itt a nov. hónap az év utolsó negyede, — az adó sohasem lesz kevesebb inkább mindig több, ha nem törlesztik.

Letört illness. Horváth István körtélyesi intéző 13 éves leánya hosszú ideig feküdt beteg. Az aggódo szülők reménykedve várták felgyógyulását, de hiába. A halál kérielhetetlen anyaga leszakította a hetekkel azelőtt még viruló rózsát. Szombaton volt a temetés, melyen az egész vidék intelligenciája megjelent. A gyászszertartást Kornfeind Vince helybeli, Illa, Antal karakói plebánosok és Poller József káplán vezették. A Polgári Daloskör pedig gyönyörű búcsuzatokat énekelt. A letört illnessot általános részvét mellett nagy neptömeg kísérte a temetőbe. — Már homály borult a tájra, amikor a rög-rögre hullva eltakarta a zokogó szülők és testvérek szemét elől a drága tetemet és a fájó lelkek vigasztalására felhangzott a „Polgári Olvasókör” ajkán. „Lesz egy feltámadás”.

Megegyeztetési-tag választás. A most lejárol mandátumokkal együtt lejárt Dr. Gyay Károly megyebizottsági-tag mandátuma is, aki eddig városunkat képviselte a megyegyűléseken. A múlt csütörtökön folyt le az új választás. Már napokkal előbb megindult a korteskedés. A választók egy nagy része Kiss Sándor káldi plebános körül csoportosult, míg a polgárság, — amely ugyilátszik kezd az ilyen ügyek iránt is érdeklődeni. — Sik Péter, helybeli tekintélyes gazdát választotta jelöltjének. Csütörtökön reggel 9 órakor nyitotta meg Kössa Gusztáv elnök a választást, amelyből Kiss Sándor került ki győztesként. Mi szivből üdvözljük a győztest és reméljük, hogy méltóan fogja városunkat képviselni a megyegyűléseken.

Ritka lelet. A sümegi-útcában Holpettele házában burgonyának akartak gödröt ásni és egy teljesen ép szép szoborra bukkantak. A jó idők humora látszik rajta görög betűkből csak ezt tudtuk kivenni F R E Sz K a, — alatta: „Eljátszottad már kis kis játékodat Gyermekek hamar játszottad el.” — Egy Maecenas 30 fríert megvette s az udvarában fényes ünnepély keretében elhelyezte.

A község b. Helyelme Kohn Herman hirdetésére felhívjuk, különösen a sertéstápláló porára: most itt az alkalom a sertésvésznel kipróbálni annak csodás hatását.

K

laktak — am

mult

a gazdák

sz. csak nemrég

...

initial

.. 01000

